

РЕШЕНИЕ

№ 937

гр. София, 20.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разглежда дело номер **10222** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на директор на Д „ИТ” Софийска област срещу решение на СРС от 21.07.2013г по нахд № 19135/2012г. Претендира се незаконосъобразност на оспорвания съдебен акт поради неправилно приложение на материалния закон. Оспорват се заключенията на РС, че въпреки така установената и неоспорена фактическа обстановка по спора, не е налице нарушение по визирания състав. Излагат се подробни съображения за съставомерност на деянието, като се твърди, че нарушението е по чл. 138 ал.1 от КТ, а наказанието на работодателя законосъобразно е наложено по чл. 416 ал.5 от КТ във вр. с чл. 415в ал.1 от КТ. Прави се искане за отмяна на решението на СРС и постановяване на друго, с което да се потвърди обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, [фирма], редовно призован, не се представлява и не взема становище по касационната жалба.

СГП чрез прокурор Павлов взема становище за основателност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в

срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение на РС от 21.07.2013г по нахд № 19135/2012г АССГ приема, че решението на РС е валидно и допустимо.

След анализ на събраните относими и допустими доказателствени средства, РС е установил фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция:

Производството пред РС е образувано по жалба на [фирма] срещу наказателно постановление № 23 – 2305815 от 24.08.2012г на директор на Д „ИТ” Софийска област, с което на юридическото лице /ЮЛ/ - работодател е наложена имуществена санкция в размер на 300лв за нарушение на чл. 138 ал.1 от КТ и на основание чл. 416 ал.5 във вр. с чл. 415в ал.1 от КТ. Въз основа на събраните относими, допустими и необходими доказателствени средства АССГ приема, че по делото безспорно се установява както факта на извършената проверка на място от компетентните длъжностни лица на 02.06.2012г, така и фактите на съставените АУАН и НП срещу работодателя [фирма]. Дружеството не оспорва качеството си на работодател по отношение на лицето Д. Д. Ц. на длъжност „сервитьор”. Същата, съгласно текста на представен при проверката трудов договор е на непълно работно време от 4 часа. Според текста на съставеното НП, нарушението на работодателя се състои в това, че не е определил в сключения на непълно работно време трудов договор с лицето, разпределението на работното време, като по този начин е нарушил разпоредбата на чл. 138 ал.1 от КТ.

За да отмени обжалваното НП, РС е приел, че разпределението на работното време не е задължителен реквизит на трудовия договор и може да бъде уговорено в друг акт, поради което е направен извод, че така изписаното от фактическа страна не представлява нарушение на чл. 138 ал.1 от КТ.

Тези изводи от РС не се споделят от касационната инстанция: На първо място в действителност следва да се констатира, че според текста на обжалваното НП, „в сключения на непълно работно време трудов договор” с Д. Ц. липсва разпределение на работното време.

В действителност, чл. 66 от КТ не въвежда като задължителен реквизит на трудовия договор разпределението на работното време, поради което може да се говори за

определена неточност при изписване на фактичката обстановка в издаденото НП. Въпросът е обаче дали тази неточност нарушава правото на защита на наказаното лице и дали се отразява върху съставомерността на деянието, за да се говори за допуснато съществено процесуално нарушение или за неправилно приложение на материалния закон. Съдът кредитира възраженията на касатора, според който в случая намира приложение разпоредбата на чл. 138 ал.1 от КТ, съгласно която: Страните по трудовия договор могат да уговорят работа за част от законоустановеното работно време (непълно работно време). В тези случаи те определят продължителността и разпределението на работното време. Тоест, за да се говори за задължителни реквизити на трудовия договор следва да се прецени характера и вида на договора. Различни са реквизитите на договор с пълно и на този с непълно работно време. При договор с непълно работно време, задължително следва да се направи и разпределение на работното време. Това задължение на работодателя е с оглед защита правата на работниците, създаване на правна сигурност и възможност на проверяващите към момента на проверката да установят дали даденият работник с непълно работно време осъществява труд именно в рамките на това работно време, а не се касае за прикриване на пълно работно време с трудов договор за непълно такова при липса на точно определено разпределение на работното време. Дори и да се разсъждава при стеснително тълкуване на КТ и да се приеме, че разпределението на работното време на работника не е част от задължителното съдържание на трудовия договор, това от своя страна отново не нарушава правата на работодателя при така констатираното му нарушение, тъй като към момента на проверката, същият не представя двустранно подписан акт от работодател и работник, с който да се определя разпределението на работното време на работника с непълно работно време, дори и същият да не е част от съдържанието на трудовия договор с работника.

След анализ на събраните по делото доказателства, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че работодателят безспорно е нарушил разпоредбата на чл. 138 ал.1 от КТ, което нарушение му е вменено с обжалваното НП. Тъй като се касае за нарушение на ЮЛ, не се изследва субективната страна на деянието.

Съдът приема, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на обжалваното НП, които да обосноват отмяна на НП на формално основание. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, във валидна писмена форма, съдържат необходимите реквизити по ЗАНН, като са спазени сроковете за тяхното издаване.

По отношение на вида и размера на наложеното наказание, следва да се обърне внимание, че самият наказващ орган е приложил разпоредбата на чл. 415в от КТ, като е редуцирал размера на наложеното наказание на работодателя имуществена санкция на 300лв, приемайки, че са налице основанията за третиране на нарушението като маловажен случай, от който не са произтекли констатирани нарушения за работника. Касационната инстанция приема извода на наказващия орган за законосъобразен, а издаденото НП като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия касационен състав приема, че решението на РС следва да бъде отменено като постановено при неправилно приложение на материалния закон, а вместо него следва да се постанови друго, с

което се потвърди обжалваното НП, поради което и

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на директор на Дирекция „Инспекция по труда” Софийска област решение на СРС от 21.07.2013г по нахд № 19135/2012г., вместо което постанови:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23 – 2305815 от 24.08.2012г на директор на Дирекция „Инспекция по труда” Софийска област.

Решението е окончателно.

Председател:

/М.С./

Членове:

.....

/Вл. Н./

.....

/М. К./